

■ **PIAȚA MONETARĂ** / Dobânda la depozitele overnight a stagnat la 5,64% **PAGINA 4**



■ **Strategia națională împotriva agresiunilor asupra personalului medical**, lansată în consultare publică **PAGINA 10**

■ **MAJKA ROMEL, SALES MANAGER** MAREA BRITANIE, EUROPA CENTRALĂ ȘI DE EST, RUSIA ȘI ASIA, BAHIA PRINCEP HOTEL & RESORTS / Turisții români - tot mai orientați către vacanțe premium **PAGINA 11**

■ **Inteligența artificială**, cea mai mare risipă de capital din istorie? **PAGINA 11**

■ **Trestia de zahăr - cultura dominantă la nivel global** **PAGINA 12**

GRAM AUR = 716,2653 RON

FRANC ELVEȚIAN = 5,5761 RON

EURO = 5,0968 RON

DOLAR = 4,3195 RON

OZN-urile revin în prim-planul politic: Trump cere deklasificarea documentelor guvernamentale

Președintele Donald Trump este decis să răspundă la o întrebare care macină omenirea de secole: există extraterestri? Milioane de răspunsuri au fost rostite până acum, dar lucrurile nu au fost deloc lămurite. Fostul președinte Barack Obama a scăpat porumbul pe această temă într-un interviu, iar Trump e dispus să-l jumele de pene. Donald Trump a anunțat că intenționează să ordone agențiilor federale să identifice și să publice documente guvernamentale referitoare la fenomene aeriene neidentificate și la posibila existență a vieții extraterestre, informează AFP. Anunțul a fost făcut pe platforma sa

Truth Social, unde liderul republican a invocat interesul public uniș pentru aceste subiecte. El a precizat că va cere secretarului Apărării și altor agenții implicate să înceapă procesul de desecretizare a dosarelor privind OZN-urile, cunoscute în prezent sub denumirea oficială de „fenomene aeriene neidentificate” (UAP). Tema nu este una nouă în politica americană. În ultimii ani, Pentagonul a recunoscut existența unor incidente aeriene inexplicabile, iar Congresul SUA a organizat chiar audiențe publice privind aceste fenomene.

OCTAVIAN DAN
(continuare în pagina 9)

CNBC: Noua ofensivă tarifară a lui Trump nu dă peste cap piețele globale

● Ed Yardeni: „Piața a învățat că economia globală este remarcabil de rezilientă în fața a ceea ce eu numesc turbulențele tarifare ale lui Trump” ● Atlas Funds Management: „Nicio declarație privind politica comercială venită din partea lui Trump nu mai este considerată de durată; este doar zgomot”

Piețele nu au avut reacții puternice la cea mai recentă salvă de tarife anunțate de președintele american Donald Trump, investitori apreciind că, probabil, măsurile nu vor avea un impact de durată asupra schimburilor comerciale, scrie CNBC.

Indicele MSCI World, care măsoară evoluția acțiunilor la nivel global, avea o scădere de 0,8% ieri, la ora 18:30 (a României). În vreme ce indicele pan-european Stoxx 600 era în declin cu 0,49%, depreciere

mult mai redusă decât cele de 4-5% de la începutul luni aprilie a anului trecut, când Trump anunșase implementarea unui set de tarife comerciale pentru importurile în SUA provenite din aproape toate Țările din lume. Aurul era în creștere cu 2%, ieri la 18:30 (a României), titlurile de stat americane pe zece ani aveau o depreciere de 1,4%, în vreme ce Indicele Dolarului American era în scădere cu 0,21%.

ANDREI IACOMI
(continuare în pagina 10)

Olimpiada? Ce Olimpiadă?

Cătălin Avramescu

Este o vreme când Olimpiadele, fie și ele de iarnă, însemnau ceva. Acum însă, judecând după puținele mențiuni de la știri, ele nu prea mai interesează pe nimeni. Și de ce ar fi altfel? Cam în ce punga s-a meargă rău, a mers.

Cap de listă, evident: cheltuielile din banii publici. Olimpiadele au devenit de decenți întregi o schemă financiară dubioasă.



Sau într-un cartier de la marginea Bucureștilor. Am două stâlpe. Petrec în trafic cel puțin două ore zilnic. Cum s-ar spune, am destule pe cap. Așa că mă veți înțelege, stimați cititori, de ce am neglijat complet să mă uit la Olimpiada de Iarnă de la Milano. Nici măcar un minut.

Chestia ăia ieșise complet din minți. Doar din întâmplare mi-am amintit de ea. Schimbam canalele și deodată, pe un ecran, a traversat ștrengă după care în zău respectiva umma să aibă loc festivitatea de încheiere a Jocurilor Olimpice.

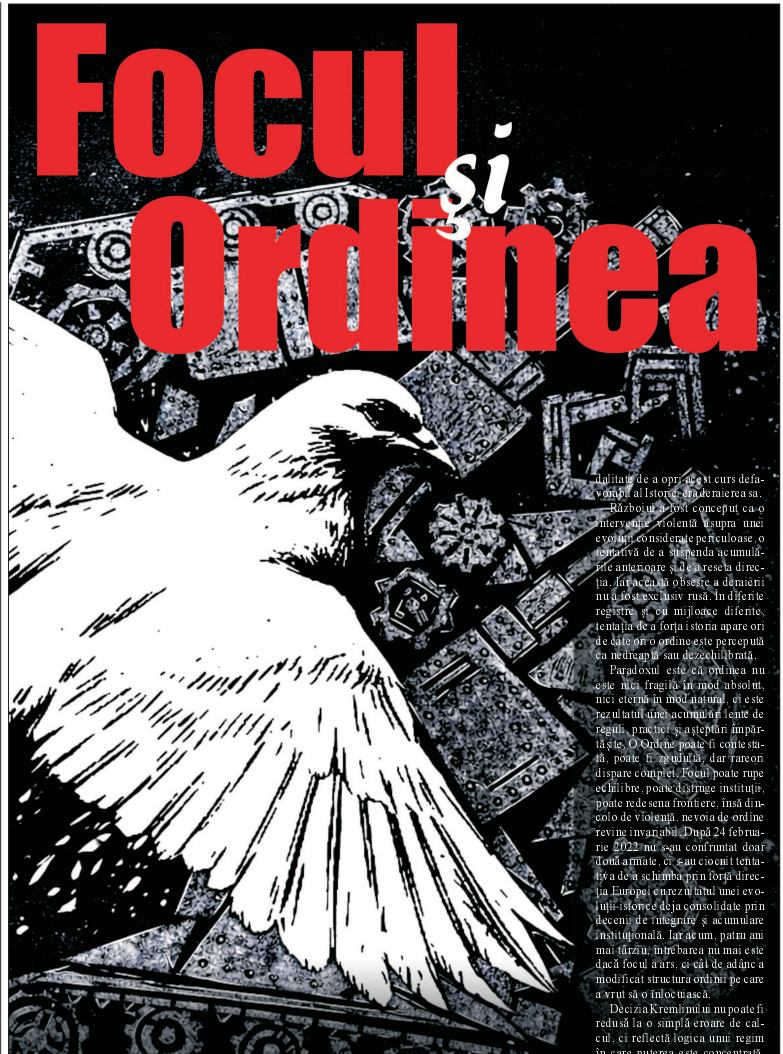
Ena o vreme când Olimpiadele, fie și ele de iarnă, însemnau ceva. Acum însă, judecând după puținele mențiuni de la știri, ele nu prea mai interesează pe nimeni. Și de ce ar fi altfel?

Cam tot ce putea să meargă rău, a mers.

Cap de listă, evident: cheltuielile din banii publici. Olimpiadele au devenit de decenți întregi o schemă financiară dubioasă. Am căutat cifrele pentru Italia. Bugetul Jocurilor de la Milano era inițial de 1,3 miliarde de euro. Au ajuns să coste contribuabilul american 1,7 miliarde de euro. Diferența, aproape jumătate de miliard de euro, este considerabilă. Adică trei avioane supersonice Rafale care puteau fi livrate Ucrainei, dacă tot doreau să facă ceva util cu banii.

Bun, bani au fost cheltuiți, dar pentru ce? Niciodată nu am înțeles bine care este scopul acestor cheltuieli internaționale.

(continuare în pagina 12)



La 24 februarie se implinesc patru ani de la învazia pe scară largă de clasașă de Vladimir Putin împotriva Ucrainei, un moment care a provocat o ruptură în ordinea europeană de după 1991, ducând la o revizuire brutală a certitudinilor pe care Europa și le construisese despre stabilitate, interdependență și ireversibilitatea păcii. Duminică de 24 februarie 2022 a demonstrat normele și acordurile există doar atât timp cât sunt acceptate de actorii centrali ai sistemului, iar atunci când unul dintre ei decide o anumită strategie, echilibrul devine precar, iar arhitectura geopolitică începe să scape la nivelul fundațiilor, nu doar al fațadei diplomatice.



CRISTIAN PIRVULESCU

Ucraina a fost doar frontul vizibil al unei confruntări în care miza reală a fost distrugerea Europei însăși. Căci Europa a progresat și s-a dezvoltat permanent recunoscând de la Piața comună la Uniunea Europeană și cunoscând un parcurs ascendent care părea să rescrie Istoria. Mai ales după 1989, după căderea Zidului, extinderea continuă a instituțiilor comune, integrarea economică și construcția unei noi realități geopolitice a redus treptat spațiul sferelor de influență moștenite de la Războiul Rece. Or, odată ce un continent intră pe o anumită cale, fiecare decizie întârziește traectoria, iar efectele cumulative creează o inerție dificil de inversat fără o ruptură majoră. În această logică, nu era suficientă contestarea punctuală a unor politici sau blocarea unei extinderi instituționale, ci era necesar un capabilită să de-

stabilizare coeziunii europene, să reacționeze față interne și să transforme interdependența în vulnerabilitate politică, a sistemului însăși, direcția continentală să pară nesigură.

Pentru Kremlin, problema nu era orientarea geopolitică a Ucrainei, ci traectoria pe care Ucraina, Moldova sau Georgia intenționau să o urmeze. După încheierea extinderii în Europa Centrală, odată cu aderarea Croației în 2013, Balcanii de Vest și Europa Răsăriteană deveneau acum noul orizont al extinderii europene. Pe măsură ce se acumulau, fiecare alegere politică, fiecare acord, fiecare pas instituțional înțerea o direcție care devenea tot mai greu de inversat. Și cum Istoria nu curge la întâmplare, ci se așază după țipare clare, deciziile acumulate erau dependente de parcurs care reduceau până la disproporție marja de manevră a Rusiei.

În această logică, singura mo-

dalitate de a opri acest curs defa-

șării al Istoriei este mijlocul marea sa.

Războiul a fost conceput ca o intervenție violentă asupra unei evoluții considerate periculoase, o tentativă de a suspenda acumulările anterioare și de a reseta direcția. Iar această oboseală a demarșului a fost exclusiv rusă. În diferite registre și cu mijloace diferite, tentația de a forța Istoria apare ori de câte ori o ordine este percepută ca neechilibrată sau dezabilantă.

Paradoxul este că ordinea nu este nici fragilă în mod absolut, nici eternă în mod natural, ci este rezultatul unei acumulații lente de reguli, practici și așteptări împărtășite. O Ordine poate fi contestată, poate fi zguduită, dar rareori dispărește complet. Focul poate rupe echilibrul, poate distrage instituții, poate redeșna frontiere, însă dincolo de violență, nevoia de ordine revine inevitabil. După 24 februarie 2022, milioane de oameni din toată lumea, cu sau cu ocazională tentativă de a schimba prin forță direcția Europei, conștient de faptul unei evoluții istorice deja consolidate prin decenii de integrare și acumulare instituțională. Iar acum, patru ani mai târziu, întrebarea nu mai este dacă focul arde, ci cât de adânc a modificat structura ordinii pe care a vrut să o înlocuiască.

Decizia Kremlinului nu poate fi redusă la o simplă eroare de calcul, ci reflectă logica unui regim în care puterea este concentrată, contestarea internă este slabă, iar mecanismele de corecție sunt limitate. În astfel de configurații, percepțiile liderilor nu capătă o greutate disproporționată, iar evaluările alternative sunt filtrate. Dacă expansiunea instituțiilor occidentale a fost interpretată ca o amenințare strategică, atunci opțiunea militară a devenit, în intenționat acest cadru, coerentă, chiar dacă din exterior părea irațională.

În același timp, Europa a funcționat timp de trei decenii pe baza convergenței către integrarea economică și densitatea regulilor comune redus drastic probabilitatea unui conflict major. Această convergență nu era lipsită de temelii istorice, dar presupunea o convergență minimă de interese și de interpretare asupra suveranității. În momentul în care această convergență a dispărut, interdependența a fost percepută nu ca protecție, ci ca vulnerabilitate.

(continuare în pagina 3)

Patru ani de război: pierderi umane, teritorii disputate și economie sub presiune

➡ pagina 3

Sprrijinul occidental pentru Ucraina: cât costă menținerea Kievului pe linia de plutire

➡ pagina 3

Cronica negocierilor care nu au putut încheia războiul din Ucraina

➡ pagina 4

Cum a transformat UE sancțiunile într-o armă strategică împotriva Moscovei

➡ pagina 4